

UN VIATGE PER L'ART

L'Amy era una nena especial, diferent. Amb dotze anys no tenia gaire amigues. Li costava molt relacionar-se amb els altres perquè preferia dedicar-se més estona a pintar i no a ballar "tik-toks" ni a jugar amb altres nens i nenes.

La seva passió era l'art. Li encantava passejar per museus plens d'obres de pintors famosos. Però el que més li agradava era dibuixar i pintar. Amb els seus llapis de colors i pinzells era capaç de crear paisatges espectaculars.

Un matí de primavera es va afanyar a acabar de pintar un paisatge d'un llac amb arbres pel voltant reflectits a l'aigua.

- Ja l'he acabat! - va exclamar amb un somriure d'orella a orella.

Va començar a recollir els pinzells quan, de sobte, va ensopegar amb un pot de pintura. Mentre queia es va intentar agafar al quadre, però no era prou estable per aguantar-la. El cap li va començar a donar voltes i tot es va tornar fosc.

- Què m'està passant? - es va preguntar l'Amy.

Al cap d'una estona es va despertar atordida.

- Buf, quin mal de cap que tinc!

Va moure el cap d'esquerra a dreta i va parpellejar dues vegades.

- Però on soc? - es va preguntar.

No estava a la seva habitació. Estava ajaguda sobre l'herba. Es va incorporar i va veure un immens llac. Era el seu llac, el que havia pintat! Com era possible? Havia travessat el seu quadre? L'Amy es va aixecar i va vorejar el llac. Al mig del llac va veure un moviment estrany. Hi havia algú a sobre d'un gran nenúfar. La nena estava espantada, no sabia què fer. Tot seguit va decidir saludar.

- Hola! Qui ets? - va dir cridant.

La criatura del mig del llac es va aixecar. Era un ésser admirable. Duia una cabellera de cabell lila que li arribava a la cintura. Els seus ulls eren verds maragda amb unes pestanyes llargues i arissades. Les seves orelles eren punxegudes. Tenia un nas petit i estret i els seus llavis eren vermells escarlata. Portava un vestit de gasa blau que volava amb el vent. La seva mirada era dolça i agradable.

- Qui ets? - va repetir l'Amy.
- Hola Amy! Tenia moltes ganes de conèixer-te - va dir la criatura amb un to de veu suau i sedós.
- Qui ets? - va insistir l'Amy.
- Em dic Lila. Soc la fada dels teus quadres.
- Com? - va preguntar incrèdula l'Amy - La fada dels meus quadres? - l'Amy no recordava pas haver dibuixat mai una fada.
- Ets una nena molt especial Amy! - va dir la fada - Els teus quadres estan plens de vida. Crees mons on els éssers fantàstics podem viure sense cap perill.

L'Amy estava al·lucinant. Creava mons... per éssers fantàstics? No s'ho podia creure!

- Com pot ser? - va preguntar.
- Tu dibuixes i pintes paisatges majestuosos plens d'imaginació. Aquests indrets ens serveixen a nosaltres per viure. Vine amb mi! - va dir la fada - T'ho mostraré.

La fada la va conduir cap a una cova que connectava amb tots els mons.

Allà podien passar d'un quadre a l'altre sense haver de sortir al món real.

La Lila va portar a l'Amy per un munt de llocs plens de vida on va conèixer molts éssers extraordinaris. Va reconèixer tots els seus quadres en cada lloc que visitaven. Eren tots els quadres que havia pintat des que era ben petita. Tots els éssers fantàstics s'acostaven a ella, l'abraçaven i li donaven les gràcies. L'Amy no podia ser més feliç. En aquells mons va fer molts amics. La fada Lila li va explicar com podia tornar a casa. Era ben senzill. Només havia de tornar a la cova i pintar un petit dibuix. Per tornar a viatjar a qualsevol dels mons fantàstics només havia de passar a través dels seus quadres.

A partir d'aquell dia l'Amy va viure entre el món real i els mons fantàstics que creava amb els seus quadres. Tenia amics fascinants amb els quals compartia històries i vivències i mai més es va sentir sola.